

Arrest

nr. 190 086 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 14 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 14 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten;

naam: M. [...]
voornaam: A. [...]
geboortedatum: 01.01.1977
geboorteplaats: D. O. [...]
nationaliteit: Marokko

*In voorkomend geval, ALIAS:
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.04.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan drie eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 betekend 7/10/2011, bijlage 13 opgemaakt op 20.08.2012 en dat werd herbevestigd op 19/10/2012 en bijlage 13 betekend op 29 juni 2016). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Ten laste van betrokkene werd op 26/05/2011 door de politie Damme/Knokke-heist een PV. BG.53.L3.003933/2011 opgesteld wegens belaging. Betrokkene werd gearresteerd wegens het lastigvallen van minderjarige meisjes op de bus. Hetzelfde jaar werd eveneens ten laste van betrokkene een PV BG.22.000777/2011 door PZ Damme/Knokke-Heist wegens aanmatiging opgemaakt.

Op 19/10/2013 werd betrokkene identiteit door de politie van Brugge gecontroleerd naar aanleiding van een arbeidscontrole waar hij betrapt werd op zwartwerk PV 55.L1.023268/2013.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1,2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Ten laste van betrokkene werd op 26/05/2011 door de politie Damme/Knokke-heist een PV. BG.53.L3.003933/2011 opgesteld wegens belaging. Betrokkene werd gearresteerd wegens het lastigvallen van minderjarige meisjes op de bus. Hetzelfde jaar werd eveneens ten laste van betrokkene een PV BG.22.000777/2011 door PZ Damme/Knokke-Heist wegens aanmatiging opgemaakt.

Op 19/10/2013 werd betrokkene identiteit door de politie van Brugge gecontroleerd naar aanleiding van een arbeidscontrole waar hij betrapt werd op zwartwerk PV 55.L1.023268/2013.

Ook betrokkene's drie humanitaire regularisatieaanvragen werden negatief afgesloten.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Eerste onderdeel: De overheid neemt de maximumtermijn van drie jaar als uitgangspunt

Overeenkomstig artikel 74/11 Vw gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar.

De termijn van drie jaar betreft de maximumtermijn. Een kortere termijn kan worden opgelegd.

De overheid dient rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en dient te motiveren waarom ze tot een bepaalde termijn beslist.

Zeker in het geval waar de overheid meteen de langs mogelijke termijn van drie jaar oplegt, dient de overheid dit uitdrukkelijk te motiveren.

In casu motiveert de overheid dienaangaande:

“Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Blijkbaar gaat de overheid er verkeerdelijk van uit dat de maximumtermijn van drie jaar de standaardtermijn zou betreffen, die altijd zou moeten opgelegd worden, en dat deze termijn van drie jaar enkel kan verminderd worden indien er specifieke omstandigheden aanwezig zouden zijn om die kortere termijn te verantwoorden.

Dit is een volstrekt verkeerde redenering.

De overheid draait de zaken om.

Waar de overheid hier de maximumtermijn oplegt, met als argument dat er “geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar” schendt ze de voormelde bepalingen.

Net in het geval zoals in casu – waar zeker een kortere termijn mogelijk was – dienen omstandigheden aanwezig te zijn en te worden gemotiveerd die de maximumtermijn rechtvaardigen. En niet omgekeerd zoals in casu werd gedaan.

De bestreden bepalingen worden geschonden.

Tweede onderdeel: De overheid steunt haar beslissing op niet bewezen beweringen

De overheid verwijst naar enkele PV's die enkele jaren geleden werden opgesteld.

De overheid suggereert aldus dat strafrechtelijke feiten aan de grondslag liggen van het nemen van de beslissing.

Nochtans is geen enkele van deze feiten bewezen.

Voor geen enkele van de in de beslissing vermelde feiten werd verzoeker veroordeeld. Meer nog: verzoeker werd zelfs nog nooit vervolgd.

Een PV houdt geenszins een bewijs in van de daarin vervatte strafrechtelijke feiten. Het is aan de strafrechter om de bewijskracht van het PV naar waarde te schatten. Een PV houdt louter en alleen in dat er een bepaalde tussenkomst is geweest. Zodra er nog maar iemand een bepaalde klacht neerlegt, wordt daar al een PV van opgemaakt. Dit bewijst natuurlijk nog geenszins dat de daarin vervatte feiten effectief bewezen zijn.

Verder bestaan er steeds nog schulduitsluitingsgronden e.d.m. die door de strafrechter dienen te worden beoordeeld, en kunnen de pleidooien en behandeling ter zitting een heel andere kijk op de zaken geven waaruit de onschuld blijkt.

Men is dan ook onschuldig zo lang men niet veroordeeld werd.

Het feit dat verzoeker in casu zelfs nooit vervolgd is geweest, zegt genoeg.

Toch neemt de overheid de inhoud van deze PV's blijkbaar aan als absolute waarheid. De overheid gaat ervan uit dat verzoeker schuldig is bevonden, zonder dat verzoeker zich daar ooit heeft voor verantwoord en een rechtbank uitspraak heeft gedaan over de schuld of onschuld.

Door zich zomaar te baseren op niet bewezen worden de voormelde bepalingen geschonden.

Derde onderdeel: de overheid heeft geen rekening gehouden met de omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt

Overeenkomstig artikel 74/11 Vw dient de overheid rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu dient te worden gewezen op het feit dat verzoeker reeds een arbeidskaart heeft gehad, alhier heeft gewerkt, en reeds jarenlang in België verblijft en hier talloze contacten en relaties onderhoudt. De overheid is van dit alles perfect op de hoogte, gelet op de regularisatieaanvraag waarin dit werd uiteengezet.

De overheid zet al deze omstandigheden opzij, met de argumentatie dat deze relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Het gaat er uiteraard niet om of deze al dan niet beschermd worden door artikel 8 EVRM, het gaat er om dat met de omstandigheden moet rekening worden gehouden.

In het midden gelaten of deze relaties al dan niet beschermd worden door artikel 8 EVRM, vormen deze wel een onderdeel van de omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt, en dient met dit alles uiteraard wel rekening te worden gehouden bij het bepalen van het inreisverbod.

In casu wordt met dit alles geen enkele rekening gehouden. Meer nog, er wordt expliciet vermeld dat er geen rekening mee werd gehouden, omdat deze niet zouden beschermd zijn door artikel 8 EVRM.

De beslissing schendt dan ook voormelde bepalingen."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met betrekking tot de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd met name dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Ook de duur van het inreisverbod wordt in feite gemotiveerd, met name dat er reeds ten laste van de verzoekende partij verschillende pv's opgesteld werden, dat de drie humanitaire regularisatieaanvragen negatief werden afgesloten, dat het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België niet valt onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming daar de 'gewone' sociale relaties niet door deze bepaling worden beschermd, dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en dat gelet op al deze

elementen en op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven een inreisverbod van drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole. Tot slot wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat uit onderzoek van het dossier blijkt dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motieven haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Gelet op het voorgaande houdt zij onterecht voor dat *in casu* niet wordt gemotiveerd waarom voor een termijn van drie jaar werd geopteerd en dat het onmogelijk zou zijn te achterhalen wat de reden is van het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet niet in hoe de verzoekende partij uit de motivering afleidt dat de verwerende partij een inreisverbod voor de duur van drie jaar als uitgangspunt neemt en wat het belang is van deze grief nu *in casu* duidelijk blijkt waarom voor een termijn van drie jaar werd gekozen. Zoals de verwerende partij overigens terecht opmerkt in haar nota, dient zij uitsluitend de redenen te vermelden waarom voor een welbepaalde termijn werd gekozen, en dient zij niet te motiveren waarom niet voor een andere termijn is gekozen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Nazicht van de materiële motivering vergt *in casu* nazicht van de aangevoerde schending van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

((...))

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Hieruit volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Er moet blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

In casu wordt aan de verzoekende partij op grond van voorgaande bepaling een inreisverbod opgelegd omdat de verzoekende partij geen gevolg gegeven heeft aan drie eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, met name *“bijlage 13 op 7/10/2011, bijlage 13 opgemaakt op 20.08.2012 en dat werd herbevestigd op 19/10/2012 en bijlage 13 betekend op 29 juni 2016”*. Dit wordt noch betwist, noch weerlegd door de verzoekende partij.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in haar beslissing verwijst naar pv's die enkele jaren geleden werden opgesteld, waardoor de verwerende partij suggereert dat strafrechtelijke feiten aan de grondslag liggen van het nemen van de bestreden beslissing. Vervolgens beklemt de verzoekende

partij dat ze hiervoor nooit werd veroordeeld of vervolgd, waardoor de pv's geen bewijzen vormen van de daarin vervatte feiten. In dit verband wijst de Raad erop dat het determinerend motief voor het opleggen van een inreisverbod het gegeven is dat de verzoekende partij geen gevolg gegeven heeft aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit motief schraagt de redenen waarom een inreisverbod wordt opgelegd door de verwerende partij en wordt niet weerlegd door de verzoekende partij.

Ook voor motivering van de duur van het inreisverbod van drie jaar is de verwijzing naar de pv's niet determinerend. Uit de motivering van de duur van het inreisverbod blijkt dat de verwerende partij voor een inreisverbod van drie jaar gekozen heeft omdat de drie humanitaire regularisatieaanvragen negatief werden afgesloten, dat het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming daar de 'gewone' sociale relaties niet door deze bepaling worden beschermd, dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en dat gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven een inreisverbod van drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole. Tot slot wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat uit onderzoek van het dossier blijkt dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Deze concrete elementen worden door de verzoekende partij niet ontkend, noch weerlegd.

De verzoekende partij stelt dat zij reeds een arbeidskaart heeft gehad, alhier heeft gewerkt, en reeds jarenlang in België verblijft en hier talloze contacten en relaties onderhoudt. Ze vervolgt dat de verwerende partij van dit alles perfect op de hoogte is, gelet op de regularisatieaanvraag waarin dit werd uiteengezet. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij met voorgaande elementen geen rekening gehouden heeft nu in de bestreden beslissing expliciet wordt aangegeven dat de drie regularisatieaanvragen van de verzoekende partij verworpen werden, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij een beschermingswaardig privéleven uitgebouwd heeft in België en voorts wordt uitdrukkelijk gewezen op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om op illegale wijze in het Rijk te verblijven.

In casu is de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling waardoor er volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37). Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot haar privéleven aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen. De elementen die de verzoekende partij opsomt in het kader van haar privéleven; namelijk dat ze reeds lange tijd in België verblijft, hier een arbeidskaart heeft gehad, gewerkt heeft en talloze contacten onderhoudt vormen niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat - gelet ook op onder meer het arrest van het EHRM van 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk*, JV 2008/191 - op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan. De verzoekende partij maakt met haar uiterst summier betoog geenszins aannemelijk dat het bestaan van haar privéleven in België *in casu* dermate zwaarwegend is dat hieruit het bestaan van een positieve verplichting kan worden afgeleid voor de

Belgische staat om de toepassing van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ten voordele van haar privéleven. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij, is niet van aard de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, §1 eerste en tweede lid, van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “*Het redelijkheidsbeginsel*”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS